

πουτσή. Κίνησαν λοιπόν άμέσως για τὸ σπίτι του, μὲ τὸ σκοπὸ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὸν κοιματώσουν.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὁ παπουτῆς τοὺς εἶδε νάρχωνται ἀπὸ μακριὰ κ' εἶπε στὴ γυναῖκα του :

— Γυναίκα, ἔρχονται πάλι οἱ ληστές. Ἐγὼ θὰ θῶ ἔξω. Ὃταν ἔρθουν θὰ τοὺς πῆς πὼς εἶμαι στὴν ἀγορὰ κ' ἔπειτα θὰ φωνάζῃς τὸ σκυλλὶ καὶ θὰ τὸ διατάξῃς μισοτάει τοὺς νὰ ρθῆ νὰ μὲ φωνάζῃ...

Αὐτὰ εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτῆς, κ' ἔπειτα βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ κρύφτηκε στὴν αὐλὴ, πίσω ἀπὸνὰ βαρέλι.

Σὲ λίγο φτάσαν οἱ λησταὶ καὶ ζήτησαν τὸν παπουτῆ. Ἡ γυναῖκα του τοὺς εἶπε :

— Εἶνε στὴν ἀγορὰ. Μὰ δὲν περιόζει. Στέλνω τὸ σκυλλὶ καὶ τοῦ λέει νάρθῃ.

— Ἄκουσε... Τρέχα γρήγορα στὴν ἀγορὰ, καὶ πὲς τ' ἀφεντικοῦ σου πὼς ἦσαν κάποι φίλοι του καὶ τὸν ζητοῦν.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γυναῖκα τὸν σκυλλὶ, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ τ' ἄκουσε νὰ βγῆ ἔξω.

— Ξερεῖ, τὸ σκυλλὶ αὐτὸ, ρώτησαν τότε οἱ λησταὶ, νὰ πῆν νὰ φέρῃ τὸν ἀφέντη του ;

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα.

Σὲ λίγο μῆρες μῆσα ὁ παπουτῆς καὶ εἶπε στοὺς ληστές :

— Καλὴμέρα, παιδιά. Ἦρθε τὸ σκυλλὶ καὶ μοῦτε πὼς ἦρθατε καὶ μὲ ζητάτε....

— Βέβαια, εἶπαν οἱ ληστές. Ἦρθαμε νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ κείνη τὴν κίθαρα ποὺ μᾶς ἔδωσες. Μᾶς γέλασες.... Ἐξ αἰτίας σου χάσαμε τὴς γυναῖκες μας... Παῖξίμε καθάρα, μὰ κανενὸς ἡ γυναῖκα δὲν ἀναστήθηκε....

— Τὸ λάθος εἶνε δικὸ σας, εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτῆς. Δὲ θὰ παῖξατε καλά....

— Ἄς εἶνε, δὲν περιόζει, περσιμῶνα - ξεγυρισμένα, εἶπε ὁ λησταρχος. Στὰ συγχωροῦμε ὅλα, φτάνει νὰ μᾶς δώσης τὸ σκυλλὶ σου.

Στὴν ἀρχῆ, ὁ παπουτῆς ἔκανε πὼς δὲν ἤθελε, ὅταν ὅμως οἱ λησταὶ τοὺς δώσανε καὶ κάμποσα λεφτά, τοὺς τὸ ἔδωσε πρόθυμα.

Ὃταν φτάσανε στὴ σπηλιὰ τους, ὁ ἀρχηγὸς τὸν ληστὴν εἶπε πὼς ἔπρεπε πρῶτος αὐτὸς νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἱκανότητα τοῦ σκυλλιοῦ. Φώναξε τότε λοιπὸν τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε :

— Θὰ πάω στ' ἀμπέλι. Ἄν ἔρθῃ κανεὶς καὶ μὲ ζητήσῃ, λύσε τὸ σκυλλο, καὶ πὲς του νάρθῃ νὰ μὲ φωνάζῃ.

Σὲ καμιά ὥρα, πῆγε κάποιος καὶ ἐξήγησε τὸ λησταρχο. Τὸ κορίτσι ἔβλεπε τότε τὸ σκυλλὶ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πῆν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὰ τὸ σκυλλὶ τράβηξε ἴσα στοῦ παπουτῆ, στοῦ παλιῦ τοῦ ἀφέντη τοῦ σπίτι.

Ὃταν γύρισε στοῦ λημέρι ὁ λησταρχος, καὶ εἶδε πὼς τὸ σκυλλὶ εἶχε φέρῃ, σκέφτηκε ἀμέσως πὼς θάχε γύρισε στὸν παλιῦ τοῦ ἀφέντη. Δὲ χάνει λοιπὸν καιρὸ, καὶ παρὶ ἀμέσως στοῦ παπουτῆ τοῦ σπίτι.

— Αἱ, μάστορα, τοῦτε μὸλις τὸν εἶδε. Ἦρθε δῶ τὸ σκυλλὶ ;

— Ναὶ τὸ καίμενο.... Μ' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ φτωχὸ τὸ ζῷο.... Πρέπει νὰ περσιμῶνε μερικὲς ἡμέρες γιὰ νὰ συνειθισθῇ.

Ὁ λησταρχος πῆρε πάλι τὸ σκυλλὶ καὶ τὸ πῆγε στοῦ λημέρι.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, πάλι τὰ ἴδια ἔγιναν. Τὸ σκυλλὶ γύρισε στὸν ἀφέντη του.

Τότε ὁ λησταρχος μάζεψε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε πὼς ὁ παπουτῆς τοὺς εἶχε γελᾶσει πάλι, καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάν ὅλοι μαζὺ στοῦ σπίτι του καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Δὲν χάνουν λοιπὸν καιρὸ, μὰ καὶ δύο, βρισκονται στοῦ παπουτῆ τοῦ σπίτι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ παπουτῆς δὲν τοὺς πῆρε μισοδάτι ἀπὸ μακριὰ. Μὸλις μῆχανε σπῆτι του οἱ λησταὶ ἄρχισαν νὰ τὸν βρῶνουν καὶ νὰ τοῦ λένε πὼς τοὺς εἶχε γελᾶσει. Ἐπειτα τὸν πιάσανε, τὸν δέσανε χερσὸπόδαμα, τὸν χόσανε σ' ἕνα τσουβάλι καὶ τοῖπανε πὼς θὰ τὸν ρίξανε στὴ θάλασσα.

Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ πηγαίνανε, ὁ ἀρχηγὸς τοὺς διέταξε ἄξαρνα νὰ σταθῶνε καὶ τοὺς εἶπε :

— Βρῆ παιδιά, κάνεῖ ζῶτη σήμερα κ' ὁ ἥλιος καίει πολὺ. Δὲν ἀφίνομε δῶ τὸ τσουβάλι, νὰ πῆν νὰ ἀναταυτοῦμε στὸν ἴσκιو ;

Οἱ λησταὶ ἀρίσανε τότε τὸ τσουβάλι μὲ τὸν παπουτῆ καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καὶ πῆγαν νὰ ξαπλωθοῦν κάτ' ἀτὰ δέντρα.

Σ' ἕνα λόφο ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνας τσοπάνης ποὺ ἔβουσε τὰ πρόβατά του. Ὁ παπουτῆς, ἀπὸ μέσα ἀτ' τὸ τσουβάλι ὅπου βρισκότανε δεμένους, τὸν ἄκουσε νὰ σφριζῇ χαροῦμίνα.

Κι' ἄξαρνα τοῦθε μὰ καλὴ ἰδέα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ, διντάει, ὅσο μποροῦσε :

— Δὲ θέλω ! Δὲ θέλω ! Μὰ δὲ θέλω !... Μὸλις ἄκουσε τῆς φωνῆς κ' εἶδε τὸ τσουβάλι νὰ κουνιέται, ὁ τσοπάνης πῆγε κοντὰ καὶ ρώτησε :

— Τι δὲ θέλεις ;

— Νὰ, εἶπε ἀπὸ μέσα ὁ πονηρὸς παπουτῆς. Θέλω νὰ μὲ παντρέψουνε μὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλιῆ, κ' ἐγὼ δὲ θέλω....

— Τυχρὸς ποὺ εἶσαι, εἶπε ὁ τσοπάνης. Νάμοινα 'γῶ....

— Τι ; Θέλεις ἐοῦ νὰ πάρης τοῦ βασιλιῆ τὴν κόρη γυναῖκα ; Μὰ αὐτὸ εἶν' τὸ εὐκολώτερο τὸν πραγμάτων. Τὸ μόνο ποῦζεις νὰ κάνης εἶνε ν' ἀνοῖξης ἐτούτο τὸ τσουβάλι, γιὰ νὰ θῶ ἔγω καὶ νὰ κητῆς μέσα ἐδῶ.

Ὁ κοῦτὸς ὁ τσοπάνης τὸ πίστεψε, ἀνοῖξε ἀμέσως τὸ τσουβάλι, ἔβλεπε τὸν πονηρὸ παπουτῆ, κ' ἔπειτα μῆτρε αὐτὸς μὲσ' στοῦ τσουβάλι καὶ περιέμενε. Ὁ παπουτῆς, ἐλευθερὸς τώρα, πῆρε μαζὺ τὸ ὄλο τὸ κοπάδι ποῦχε ὁ τσοπάνης, κ' ἔφυγε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ λησταὶ ζήτησανε, πῆραν τὸ τσουβάλι, τὸ ρίξανε στὴ θάλασσα καὶ γυρίσανε πίσω. Στὸ δρόμο ἀνταμῶσαν τὸν παπουτῆ μὲ τὰ πρόβατα, καὶ μείνανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ὁ παπουτῆς ὅμως δὲν τάχασε. Τοὺς λέει λοιπὸν :

— Ὁῦ, νὰ ξεράτε στὴ θάλασσα πὼς πρόβατα ποὺ ἔχε... Γευάτη εἶνε, ἡ ἔρημ'.... Για δαστε ἐγὼ σὲ μὰ στιγμὴ πόσα μάζεψα... Κι' ὅσο πὼς θαθεῖα πηγαίνεις, τόσο περισσότερα βρῶσκεις.... Τώρα θὰ ξαναπάω νὰ πάρω κ' ἄλλα....

— Ἐχε κ' ἄλλα ; ρώτησαν οἱ λησταὶ.

— Ὁῦ, ἄλλο τίποτα.... εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτῆς. Μῆτε ὁ γαθὸν δῶσας σ' ἕνα τσουβάλι καὶ γῶ φροντίζω νὰ σᾶς ρίξω στοῦ μέρος ποὺ θὰ βρῆτε τὰ ποῦλά.

Οἱ λησταὶ τὸ πιστέψανε, τσουβαλιάρηκαν ὅλοι τοὺς καὶ τοὺς ἔρριξε στὴ θάλασσα. Κι' ἔτσι ἀνίγηκαν, κ' ἠσάχασε ὁ κόσμος ἀτ' αὐτοὺς. Ὃσο γιὰ τὸν ἔξηντο παπουτῆ, αὐτὸς ἔγινε πλούσιος κ' ἔζησε μὲ τὴν γυναῖκα του πολλὰ κ' εὐτυχισμένα χρόνια.

Μὸλις ἄκουσε τῆς φωνῆς ὁ τσοπάνης...

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΤΥΠΟΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΟΙ «ΠΥΡΟΜΑΝΕΙΣ»

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια οἱ Παρισίνοὶ ἀστνομικοὶ γεωτρετορ, ἀντελήθησαν ὅτι, σὲ κάθε πυρκαῖα ποὺ γίνονται σ' ἀποαθιδήσει συνοικία τοῦ Παρισιοῦ, μεταξὺ τῶν πρῶτων περιεργῶν, ἔπρεπε ἐπὶ τόπου κ' ἕνας κηρὸς πλούσιος ντυμένο, μὲ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, ὁ ὁποῖος καθέβαινε, στεκόταν παρῶμερα καὶ ἐγάλλεσε μὲ τὴν πυρκαῖα, ὡς ὅπου οἱ πυροδῆσταὶ ἔδωσαν καὶ τὴν τελευταία φλόγα τῆς.

Οἱ Παρισίνοὶ γεωτρετορ σκανδαλίστηκαν ἀτ' τὴν διαρκὴ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου στὴς πυρκαῖες καὶ ἐφρόντισαν νὰ μάθουν ποῖος εἶνε καὶ γιὰτί ἐνδιαφερόταν ἐστὶ γιὰ τὴς πυρκαῖες. Τὸν παρηκολούθησαν, ἐρώτησαν καὶ ἔμαθαν ὅτι εἶνε ἕνας ἱκατομμυριοῦχος πρῶην μεγαλειετορος, ὁ ὁποῖος εἶνε πυρομανῆς, ποὺ θὰ πλήρουνε ὁσαδήποτε γιὰ νὰ ἀπολαῖση τὸ θέματα μῆας πυρκαῖας.

Ἐνας παρῶμιος τυπος ἔζησε τὸν 17ον αἰῶνα στοῦ Λονδίνου, ὁ περιεργημος καὶ ἀμπελτορος Κάργγουεν.

Σ' ἀποαθιδήσει συνοικία τοῦ Λονδίνου κ' ἂν γίνονται πυρκαῖα, ὁ λῶρδος Κάργγουεν ἔφτανε πρῶτος καὶ καλύτερος, πρὶν ἀκόμη κ' ἀτ' τοὺς πυροδῆστες. Ποτὲ δὲν ἔγινε πυρκαῖα, ἔστω καὶ στὴν πὼ μακρυνὴ συνοικία τοῦ Σίτυ χωρὶς νὰ παρνευθῇ σ' αὐτὴν ὁ λῶρδος Κάργγουεν.. Τόσο παρῶμιος εἶχε γίνεῖ ἡ μανία του αὐτῆ, ὥστε μὰ μέρα ποὺ ἀνεγεραν στον Κηροῦ 20 τὴν ἔκαρθεῖ μῆας πυρκαῖας ποὺ ἀποτρεφῶσε ἕνα δόλοκληρο τετραγώνου, ὁ βασιλεὺς ρώτησε :

— Μὰ καλὴ ὁ λῶρδος Κάργγουεν δὲν ἦταν ἐκεῖ πέρα ;

— Βεβαῖοτάτα, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστομιακῆς. Ὁ λῶρδος ἦταν ἐκεῖ πρῶτος ἀντελήθησθον τὴν πυρκαῖα οἱ γείτονας. Ἐσκασε στον δρόμο δύο ἄλογα γιὰ νὰ φθάσῃ ἔγκαιρος....

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ πυρομανῆς λῶρδος, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καμιά πυρκαῖα εἶχε σὶνὸν σταθλο του πάντοτε δυὸ ἄλογα δελωμένα κ' ἔτοιμα γιὰ δρόμο, ἐπάνω δὲ στὴν στήνῃ του μέρῶν του εἶχε κατασκευάσει μὰ ἀνετη σκοπία στὴν ὁποία ἔμεινε διαρκῶς ἕνας ἀτ' τοὺς ἰσπρητές του, μὲ τὴν ἐντολή νὰ τὸν εἰδοποιῇ μὸλις ἔβλεπε φλόγες πουθενά.

Ὁ λῶρδος Κάργγουεν διέφερε ἀτ' τὸν Παρισίνο συνάδελφου του κατὰ τὸ ἔζης : Ὃτι ἐνὸς ὁ Παρισίνοος μὲνει ἀπλῶς θεατῆς τὸν πυρκαῖων, ὁ λῶρδος Κάργγουεν ἐλάβαινε ἐνεργὸ μέρους στοῦ σῶσῶν του καὶ πρὸ πάντων τῆς διουσιῶν τῶν καινοῦν, καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς διενκινδύνεσε σὲ τέτοιες περιστάσεις κ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωῆ του.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ἜΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ὃσο μιλᾶει κανεὶς, ἔστω κ' ἂν βρῆ, ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος, εἶνε ἡ σιωπῆ.

(Μπαλζακ)

— Ὁ γάμος εἶνε ἀπὸ τὰ σοβαροῦτερα πράγματα, τὸ πὼ ἀστεῖο.

(Μπουαρεαλί)

— Ἐχθροὶ τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ μῖσος, ἡ ἀστασία, ἡ ζήλεια καὶ ὁ κῶφος.

(Φαγκέ)

— Ἡ γυναῖκα ψευδεται συχνὰ μὲ τὰ χεῖλη. Μονάχα μὲ τὰ μάτια τῆς λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸ βλέμμα τῆς δὲν λέει τίποτα ἢ τὰ λέει ὅλα.

(Λαμαρτινος)

